

hvad Gaardsplads han faar, faar han faa for lidt Gaardsplads, maa han gjøre nogle af Bygningerne mindre, faar han for megen, maa han gjøre dem noget større, og dernæst prøve, om det er rigtigt, altsaa gaa den omvendte Vej, indtil han naaer det rette Forhold. Det har nu ikke faa Meget at betyde, Kontrolten vanskeliggjøres ikke, men for den, som skal ordne Forholdet, bliver det lidt vanskeliggjort. Sagen er imidlertid den, at det, det kommer an paa ved Bestemmelsen af det ubegygnede Areal's Størrelse, er ikke at stille dette i den Forstand i et bestemt Forhold til de tilstedeværende Bygningers Hvide, som Forslaget gaar ud paa, thi der er mange andre Omstændigheder, der maatte tages i Betragtning, isald man saaledes nøjagtig vilde sætte Gaardsrummets Størrelse som Resultat af de sig dertil knyttende Forhold. F. Ex. ved en Bygning, ved en fri Plads eller ved en bred Gade er der jo mindre at indvende imod, om Gaardsrummet er noget mindre, end hvor det Omvendte er Tilfældet, hvor Gaden er f. Ex. smal, og hvor Omgivelserne ere uheldige, saaledes som naar der ligger større Bygninger i Nærheden. Sagen er, at det ikke er muligt at træffe en Bestemmelse, hvorved disse forskellige Omstændigheder ske Fyldest, og derfor har man i Almindelighed sagt, at $\frac{1}{4}$ af det ubegygnede Areal kan indtages til Bebyggelse, og saa har man gjort Regning paa, at nogle Steder er der noget lavere Bygninger, andre Steder noget friere Plads, og atter andre Steder Omstændigheder, der bøde paa de uheldige. Saa har man i det Hele taget en Norm, som man ikke har vidst at ombytte med en, der var bedre, hvorigjennem de forskellige Omstændigheder udjævne sig, og samtidig faar man ogsaa en meget simpel Beregningsmaade istedetfor en indviklet. Derfor synes jeg af de forskellige Grunde, jeg har nævnt, og navnlig fordi den Tanke, det ærede Medlem har haft med sit Forslag, heller ikke fyldestgøres, at Forslaget ikke bør vedtages. — Der er endelig et Vædringsforslag, stillet af 2 ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn (Madsen og Bloug), som allerede var under Forhandling til 1ste Behandling, og som gaar ud paa, at der til Bestemmelsen, der findes i Loven af 14de December 1857 § 10. om Expropriation af Grundten til Gade skal føies, „at der ved Erstatnings-Skætsættelse ikke afstortes den Forøgelse i Værdi, som den tilbageblevne Eiendoms skønnes at opnaa.“ Det forekommer mig sandsynligt, at, isald der fra Kjøbenhavnske Grundeieres Side, hvis Sag den af de ærede Forslagsstillere, der havde Ordet, nærmest talte, havde været Grund til at være misfornøjet med den Bestemmelse, vilde den have mødt Modstand i den ikke korte Tid, den har eksisteret, og i den ikke ringe Udstrækning, den har været anvendt. Det forekommer mig ogsaa at man maa anstige, at under den udførlige Behandling, som Loven har været underkastet i Børgerrepræsentationen og baade før og siden i

Magistraten, vilde netop dette Punkt være blevet berørt; men det har ikke der vakt noget Ansigt, og jeg antager, at det er, fordi enhver har haft den Følelse, at den Værdi, der virkelig opnaas ved en saadan Expropriation, den er man berettiget til ogsaa at tage med i Betragtning, og den Omstændighed, at Andre samtidig dermed kunne opnaa en Fordel, der er ligesaa stor, uden derved at komme til at bøde med en anden, kan ikke være afgørende i den Henseende. Særligt skal jeg villig indrømme, efter hvad jeg har hørt, set og læst om denne Sag, at Spørgsmaalet selv kan være overmaade tvivlsomt, men at det i det Hele taget er mere tvivlsomt, at det var rigtigt, at Forslaget blev vedtaget, end at det blev forkastet.

Justitsministeren (Nellemann): Med Hensyn til de Forslag til det Afstnit, der her er under Forhandling, som ere stillede af det ærede Udvalg, kan jeg ganske kort indskrænke mig til at bemærke, at jeg i det Hele taget kan tiltræde dem. Som det vil ses af den Motivering, som blev givet dem af Udvalgets Ordfører (Kajser), ere de jo i det Besentlige kun Berigtigelser og Rettelser. Det eneste af dem, som er noget mere end det, er Vædringsforslaget til § 19; men dette Vædringsforslag finder jeg hensigtsmæssigt i og for sig, og da det jo er Fruget af et Kompromis, en gjensidig Afveielse af de forskellige Anskuelser, der stode imod hverandre i Udvalget i den Henseende, finder jeg, at det er et heldigt Vædringsforslag, som jeg i det Hele taget vil anbefale til Vedtagelse. Jeg kan altsaa slutte mig til samtlige Udvalgets Vædringsforslag. — Hvad angaar de Vædringsforslag, som ere stillede af ærede Medlemmer her i Salen, der ikke ere Medlemmer af Udvalget, skal jeg med Hensyn til de af den 6te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Blom) stillede Forslag bemærke, at jeg til dem indtager samme Stilling som det ærede Udvalg, hvis Anskuelser i denne Sag jeg antager ere repræsenterede ved dets Ordførers Udtalelser. Jeg antager, at Vædringsforslaget under Nr. 1 er i hvert Fald uskadeligt, og jeg kan derfor ikke have Noget imod dets Vedtagelse; men derimod troer jeg, at Vædringsforslagene under Nr. 2 og 3 af de af den ærede Ordfører ansøgte Grunde ikke egne sig til Vedtagelse. Hvad særlig Vædringsforslaget under Nr. 3 angaar, saa tror jeg, at man til de Grunde, der bleve ansøgte imod det af den ærede Ordfører, tillige kan ansøge den, at det jo er et meget betydeligt Indgreb i de paagjældende Grundeieres Ret, som der gjøres ved dette Vædringsforslag, et meget betydeligt Greb i Værdien af deres Byggegrunde. Det maa vistnok erkjendes, at disse særdeles betydelige Indgreb i saa Henseende, som ligge i Bestemmelserne om Forholdet mellem det bebyggede og det ubegygnede Areal, høre til den Slags Ting, der ikke bør røres ved for ofte. Da man derfor ved Loven af 1875 er